

Παρέμβαση των απεργών καθηγητών στους σχολικούς γιορτασμούς της 28^{ης} Οκτωβρίου

Η ιστορία είναι πάντοτε παρούσα

Όταν μιλάμε για ιστορικά γεγονότα όπως το τιτάνιο «ΟΧΙ» του '40 δεν το κάνουμε αποστειρωμένα, σε μουσείο, σα να απολιθώθηκε το χτες και να βαραίνει τα μυαλά μας σαν εφιάλτης. Η Ιστορία δεν πάγωσε στο χρόνο, ούτε παραδόθηκε με έτοιμες λύσεις σαν τα «σκονάκια» των βοηθημάτων. Η Ιστορία είναι εδώ, γιατί είμαστε ζωντανοί και τα συνθήματά μας, όπως αυτό που λέμε πως «ο Τεμπονέρας ζει», υπάρχουν γιατί τα κουβαλάμε εμείς, όλοι εμείς, μαζί με τις προσδοκίες και τους αγώνες μας. Ο παρών χρόνος στέκει μπροστά μας για να τον γεμίσουμε με τις πράξεις μας, ακόμη και με τα λάθη μας. Η Ιστορία είμαστε εμείς και μαζί μας όσοι κύλησαν τον τροχό της δύο μέτρα εμπρός, όσοι πέθαναν για τον άνθρωπο και όσοι βασανίστηκαν «για να γυρίσει ο Ήλιος».

Εκείνο το πρωινό της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940, όταν το τελεσίγραφο για την υποταγή της χώρας μας στάλθηκε από τον ιταλικό φασισμό, η μόνη απαντοχή και το κουράγιο για να απαντήσεις «ΟΧΙ» βρισκόταν στα σπλάχνα του λαού μας.

Μα και σήμερα το κουράγιο να λένε όχι στους σύγχρονους αυτοκράτορες το έχουν μόνο οι λαοί και οι αγώνες τους. Εκεί στη μακρινή αλλά και τόσο κοντινή Παλαιστίνη, αλλά και στο Ιράκ, τα «Όχι» γίνονται αναλαμπές για να φωτίζουν τις μαύρες νύχτες και να τυφλώνονται οι κατακτητές και οι κοσμοκράτορες.

Εκείνο το πρωινό στις 28 του Οκτώβρη του 1940 αναμετρήθηκε η ψυχή με τα σίδηρα, η ευψυχία και η τόλμη με την κτηνώδη δύναμη, όπως και αργότερα όταν ο γερμανικός φασισμός αυτή τη φορά πατούσε με την μπότα του τη χώρα μας. Τότε είναι που έγινε το κάθε χωριό «Κούγκι» και κάθε γειτονιά «Καισαριανή» μέσα στο μεγάλο ποτάμι της Εθνικής μας Αντίστασης. Έτσι, ώστε να δικαιωθεί ο ποιητής όταν έγραψε πως για να ανθίσει η λευτεριά χρειάζεται λίπασμα των νεκρών αγωνιστών. Τώρα γνωρίζουμε πως η μεγαλοσύνη των εθνών και των λαών δε μετριέται με το στρέμμα, με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται και με αίμα.

Άλλωστε, ο μικρός ελληνικός λαός φαινόταν να είναι μια μπουκιά, μια ψίχα μπροστά στη φασιστική ιταλο-γερμανική πολεμική μηχανή. Κι όμως οι εργάτες, οι αγρότες, οι δάσκαλοι, οι διανοούμενοι, οι νέοι μας, όλα τα κομμάτια του λαού μας έγιναν «ένα», μη υπολογίζοντας τις θυσίες, περιφρονώντας τους δυνατούς, συνεκτιμώντας τις δυσκολίες αλλά ταυτόχρονα υπερνικώντας τες και νίκησαν!

Εξήντα έξι χρόνια μετά οι κυρίαρχες ιδέες θέλουν να σαρώσουν τους αγώνες για την ελευθερία, τις ανάγκες και τη δίψα για δικαιοσύνη. Θέλουν να θάψουν τα «ΟΧΙ», το «όχι» της Εθνικής Αντίστασης του λαού μας σε όλους τους κατακτητές, είτε στους ανοιχτούς εχθρούς είτε κατόπιν στους δήθεν συμμάχους. Θέλουν να μας πείσουν πως τα πράγματα δεν αλλάζουν και πως είναι πιο φρόνιμο «να κάτσουμε στα αυγά μας» για να έχουμε την εύνοια των κάθε λογής ισχυρών.

Η Ιστορία όμως διδάσκει! Στέκεται απειλητική μπροστά στο άδικο με υψωμένη ρομφαία σαν τιμωρός στους πίνακες του Ντελακρουά, όπως η λευτεριά του ποιητή της ελευθερίας, του Διονύσιου Σολωμού, εκδικητής και τιμωρός.

Το «ΟΧΙ» του λαού μας το '40, η εποποιία στα αλβανικά βουνά, η θρυλική Εθνική Αντίσταση, ο Νίκος Μπελογιάννης, ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο στα πέτρινα μετεμφυλιακά χρόνια για τη δημοκρατία στη χώρα μας, ο Γρηγόρης Λαμπράκης του '63, ο Σωτήρης Πέτρουλας του '65, το Πολυτεχνείο του '73, ο Νίκος Τεμπονέρας του '91 είναι η ζωντανή κληρονομιά που

μελετάμε, είναι η ζωντανή μας Ιστορία! «Γιατί σαν δεν έχεις μνήμη, δεν έχεις αύριο και σαν η λήθη νικήσει, το σκοτάδι είναι βαθύ».

Εμείς οι απεργοί καθηγητές σας, όχι άγιοι αλλά άνθρωποι σαν και σας και τους γονιούς σας, σάρκα από το λαό μας, σας κοιτάμε κατάματα και σας λέμε:

Μελετήστε βαθιά, η πραγματική γνώση είναι δύναμη!

Αγωνιστείτε ενωτικά, ο αγώνας εξυψώνει τον άνθρωπο!

Τολμήστε να λέτε τη γνώμη σας, επειδή «είναι δύσκολο πολύ να βγει η αλήθεια στο κλαρί»!

Μη συμβιβάζεστε με το φτηνό, το εφήμερο και το ψεύτικο!

Μη γονατίζετε, γιατί έτσι οι ίσκιοι σας φαίνονται τεράστιοι και το μπόι σας μικρό!

Επειδή οι σημερινοί μας αγώνες για ένα πραγματικά δωρεάν δημόσιο σχολείο και αξιοπρέπεια ζωής λαιδορούνται από τους κυρίαρχους κύκλους, θυμηθείτε πως στις μέρες τους, τους αγωνιστές του '21 τους είπαν κλέφτες, τους αγωνιστές του '40 και μετά της Εθνικής Αντίστασης τρομοκράτες, τους αγωνιστές και τα παιδιά του Πολυτεχνείου αλήτες. Η εξουσία έχει πάντοτε τρόπο να αλλάξει το νόημα των γεγονότων και των λέξεων.

Σα μνημονεύουμε το «ΟΧΙ» του '40 ξέρουμε ότι ανάβουμε ένα φως στο πρόσκαιρο σκοτάδι. Εργαζόμαστε για την Ειρήνη, γι' αυτό εναντιωνόμαστε στον άδικο πόλεμο των ισχυρών, εργαζόμαστε για την Ελευθερία, γι' αυτό εναντιωνόμαστε στην καταπίεση, για να μπορούν οι άνθρωποι να γεύονται τους καρπούς της δουλειάς τους και η εκμετάλλευση να εξοριστεί τότε στα λεξικά των ιστορικών.

Με τους σημερινούς αγώνες στην Εκπαίδευση εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές λέμε το σύγχρονο «ΟΧΙ» μαζί με όσους αντιστέκονται, μαζί με όσους ονειρεύονται, μαζί με όσους γυρεύουν ένα καλύτερο αύριο!

Σήμερα λέμε το ΟΧΙ μας στην απαξίωση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Λέμε ΟΧΙ στη δημιουργία ζωνών φτώχειας και αποκλεισμού.

Λέμε ΟΧΙ στο σφαγιασμό των λαών.

Λέμε ΟΧΙ στην αφαίρεση των λαϊκών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Από την ΟΛΜΕ

Αθήνα 26-10-2006